

שו"ע יו"ד רמ:ה

זה שמאכילו ומשקהו, משל אב ואם, אם יש לו, ואם אין לאב, ויש לבן – כופין אותו, וזן אביו כפי מה שהוא יכול. ואם אין לבן, אינו חייב לחזר על הפתחים להאכיל את אביו. ויש אומרים דאינו חייב ליתן לו, רק מה שמחוייב ליתן לצדקה

גמ' קידושין ותוספתא מעשר שני ד:ה

שני אחים שני שותפין האב ובנו הרב ותלמידו פודין זה לזה מעשר שני ומאכילין זה לזה מעשר עני... אמר רבי יהודה תבא מאירה למי שמאכיל את אביו מעשר עני

רמ"א שם

ומכל מקום אם ידו משגת – תבוא מארה למי שמפרנס אביו ממעות צדקה שלו

רמב"ם הל' מתנות עניים י:טז

וכן הנותן מזונות לאביו ולאמו הרי זה בכלל הצדקה. וצדקה גדולה היא שהקרוב קודם.

שו"ע יו"ד רנא:ג

וכן הנותן מתנות לאביו והם צריכים להם -- הרי זה בכלל צדקה. ולא עוד אלא שצריך להקדימו לאחרים. ואפילו אינו בנו ולא אביו אלא קרובו -- צריך להקדימו לכל אדם.

ישעיהו נח:ז

הלוא פרס לרעב לחמך ועניים מרודים תביא בית כי תראה ערם וכסיתו ומבשרך לא תתעלם

עירובין סג ע"א

אמר רבי אבא בר זבדא: כל הנותן מתנותיו לכהן אחד, מביא רעב לעולם, שנאמר "עירא היארי היה כהן לדוד". לדוד הוא דהנה כהן, לכוילי עלמא לא?! אלא שהיה משגר לו מתנותיו, וכתב בתריה: "ויהי רעב בימי דוד".

ערוה"ש יו"ד רנא:ה

וחלק גדול מהצדקה יתן לקרוביו ועניי עירו. ומעט מחוייב ליתן גם לרחוקים ועניי עיר אחרת, דאם לא כן עיר של עניים יגועו ברעב חס ושלום

תשובות והנהגות ג:רפו

ולמעשה כבר ביארנו שאם האב זקוק לעזרה, אזי אפילו יש לפני הבן מקרי צדקה חמורים יותר, חייב לתת כל כספי צדקה שלו לעזור לאביו מכח המ"ע דכיבוד אב, והוספנו דכשעושה כן אסור לו לספר לאביו שזהו מעות צדקה, שבזה יגרום לעגמת נפש לאביו כשישמע שמקבל צדקה, ויש מאכיל לאביו פסיוני וטורדו מן העולם עיין קידושין לא. והבן חייב רק להנעים לאביו, ע"כ לא יגלה לו שהמעות באו מכספי צדקה שלו, ואם יכול הבן להחזיק את האב בכבוד מכספו שלו, לא יקח לזה ממעות צדקה, ותבוא מארה למי שמפרנס אביו ממעות צדקה שלו, ונראה דהיינו רק לאחר שיישאר לו שיעור המספיק להוצאות ביתו, וכן מבואר בש"ך